

Znano je, kakó občutno je mačje okó proti svetlobi. V očesi se ji podolgasta zenica ponoči razširi in v mraku se ji oči svetijo. Okó odbija žarke, ki se nabirajo o njem, in če se nam zdí še takó temno, morajo žarki venderle nekje dohajati v temò, ker bi se ji sicer oči ne svetile. Svojstvo mačjih očij, da se zenica podnevi skrči, ponoči pa razširi, uporabljajo Kitajci po svoje: slaven francoski misijonar, ki je prehodil vse Kitajsko, pripoveduje, da rabijo mačje okó za uro.

Nobena druga žival pa se ne meri z mačko, kar se tiče snažnosti. Če se ne igra in ne spí ali če nima drugega opravila, vedno se snaži, liže in gladi. Jezik je gibčen in ker ima drobne kaveljčke, raskav in oster. Z jezikom pride mačka do vsakega dela svojega telesa razven do čela in ušes; le-tá pa gladi in snaži s tačicami, katere si prej zliže in takó umije. Ko gré od jedí, ni na gobčku ali na brkih ničesar, kar bi si prihranila za večerjo. Na dež ne hodi rada, ker sploh ne trpí vode, in če gré ob dežji čez ulice, skrbno se izogne vsaki luži.

(Dalje prihodnjič.)

Srčne želje.

Pokopali so ji mater,
Vzeto duše ji je bilo pol;
Lice so kropile solze
In hladile ji pekočo bol.

Videl sem mladenko bežno,
Zasolzilo tákrat mi srcé,
Padli so mi stihí v dušo:
Srčne solze zdaj na dan hité.

J. Š.

Blagih ne!

Ko bi vedel, kje je Lete,
Šel bi tja — na kraj sveta;
In napil se vode svete,
Da bi mir dobil sreá.

Vse potopil bi spomine — —
Blage tudi? — Blagih ne!
Rajši ímam bolečine
In spomine ž njimi vse!

Framčan.

